

ANŽE

LEDENI KRALJ

Primož Suhodolčan
Ilustriral Matej de Cecco

Anže Kopitar
resnična pravljica

DIVIZIJA ZALOŽNIŠTEV
IZOBRAŽEVALNO ZALOŽNIŠTVO
<http://www.dzs.si>
e-pošta: info.narocila@dzs.si
tel. št.: 01/ 30 69 879

©DZS, založništvo in trgovina, d. d., 2018. Vse pravice pridržane.

Brez pisnega dovoljenja DZS je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, dajanje na voljo javnosti (internet), predelava ali vsaka druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki. Odstranitev tega podatka je kazniva.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

796.966(497.4):929Kopitar A.(02.035.2)

SUHODOLČAN, Primož

Anže : ledeni kralj ; Anže Kopitar : resnična pravljica / Primož Suhodolčan ; ilustriral Matej de Cecco.
- 1. izd., 1. natis. - Ljubljana : DŽS, 2018

ISBN 978-961-02-0947-8

295796736

V življenju je treba delati stvari z veseljem in – še bolj pomembno – s srcem. Hokej je del mojega življenja že od malih nog. S hokejem povezane stvari so sploh prve, ki se jih spomnim, da sem jih počel kot majhen otrok. Pravljica, zapisana v tej knjigi, mi prikliče spomine na otroštvo, ki je bilo igrivo, veselo in zasanjano. Sanjal sem, da bom nekoč igral hokej v velikih dvoranah, polnih navijačev. Igra in veselje sta ostala tudi, ko se pravljica zaključi. No, pravzaprav se zaključi samo v tej slikanici, v resnici še vedno živim kot v pravljici.

Na poti do pravljичnega življenja se pojavi tudi marsikatera ovira. A če slediš svojim sanjam, potem lažje premagaš ovire na poti do uspeha. Ko sem se zavedel, da bi zares lahko postal čisto pravi hokejist, je to pomenilo tudi prvo pravo težavo. Iz majhne Hrušice sem se moral preseliti v državo, v kateri je hokej bolj razvit. Odločil sem se za Švedsko. Odšel sem v neznano državo; tam nisem poznal nikogar, tam ni bilo družine. Slovo od družine je bilo izredno težko, a sem to sprejel, saj sem vedel, da je to le stopnička na poti do sanjskega cilja. In res je bila. Ko premagaš prvo težavo, ti zraste pogum, s katerim lažje in hitreje preskočiš naslednje ovire in si hkrati vedno bližje cilju.

Za vsakim uspehom stoji trdo in pošteno delo, ki se nekoč zagotovo povrne. Spoznal sem tudi, da je včasih treba stopiti korak nazaj, da lahko potem narediš dva koraka naprej. Vesel sem, da mi je uspelo dosanjati svoje otroške sanje. Še vedno igram hokej, še vedno je vse skupaj zame igra in veselje. Sanje so postale moje življenje. Zdaj igram hokej v velikih dvoranah, polnih navijačev.

In ne pozabi – če verjameš v svoje sanje in se trudiš, si na najboljši poti, da se uresničijo!

Vsi tako pravijo, pa tudi zapisano je.
Kjer je pravljica, tam so skrite sanje!

Anže je za trenutek obstal in pogledal proti голу. Zdel se mu je čisto majhen in tako zelo velik hkrati. Počasi je dvignil pogled. Pred njim je stal Velikan, visok kot gora. Bil je ogromen, še višji kot planine nad Hrušico. Le kako naj najdem pot mimo njega? Naj grem okoli, počez ali naravnost? Naj ga kar preplezam?

»No, kaj boš zdaj? Spal ali igral?« ga je glasno vprašal Velikan.

»Oboje! Spal bom in igral,« je odgovoril Anže.

»A res? Kako pa to gre?«

»Preprosto! Igral bom svoje sanje,« se je nasmejal Anže in se pognal za ploščkom. »Gremo, ekipa, gremo!«

Tako je Anže igral vsako noč do jutra. Sanje o hokeju so bile tako živahne, da se včasih ni zbudil v postelji, ampak je ves zadihan oči odprl na tleh. Tudi to se je zgodilo, da je vso noč prespal s hokejsko čelado na glavi. Ker pač nikoli ne veš! Vedno moraš biti pripravljen, tekma se lahko začne tudi sredi noči.

Toda sanje so le sanje, zato mu na pravem igrišču niso kaj prida pomagale. Tam ni šlo niti okoli niti počez, kaj šele naravnost. Karkoli je poskušal, vedno so ga z lahkoto ustavili.

»Kaj je, mali? Si prišel pometat po ledu ali nabirat rožice?« ga je dražil Velikan in s palico prestavljal plošček sem in tja. Anže se je zravnal in rekel: »Saj vem, da sem manjši, ampak na igrišču se ne ustrašim nikogar!«

Pognal se je proti Velikanu in mu poskušal izmakniti plošček. Naj se je še tako trudil, ni mu uspelo. Nazadnje se je spotaknil, odletel po zraku, butnil ob led in s čelado naprej zdrsel daleč stran.

»Haha, in ti bi rad prišel mimo mene?! Šele ko boš res znal igrati, lahko prideš nazaj na igrišče,« mu je zabrusil Velikan. »In ne hodi brez ekipe! Kdor hoče premagati nas, Velikane, mora imeti ekipo! Najboljšo ekipo!«

Anže se je poklapano odvrnil domov, vendar poraza ni želel priznati.

»No, kako je bilo?« ga je vprašala mama.

»Tik pred zmago smo bili. Še malo, pa bi nam uspelo,« je odgovoril Anže.

»Saj vam bo,« ga je tolažil oče. »Malo še počakaj. Ko boste zrasli, vam bo zagotovo uspelo.«

Vsi tako pravijo, pa tudi zapisano je.
Kjer je pravljica, tam so skrite sanje!

Anže sanja hokej noč in dan. Spi s čelado na glavi in si za zajtrk privošči veliko porcijo hokeja. Bodo sanje dovolj, da premaga Velikana in njegovo ekipo? Še sreča, da je tu njegov pasji pomočnik Gustl, ki mu razkrije skrivnostni recept.

Nabrusite si oči, ups, drsalke, prihaja ledeni kralj Anže Kopitar!